

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 31 december 2010 in zaak nr. 10/11678 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 25 januari 2010 heeft de staatssecretaris van Justitie, voor zover thans van belang, een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 2 maart 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 22 januari 2010 in zaak nr. 200808772/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het verblijf van de vreemdeling in de periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 een verblijf is als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (PB 2004 L 16 en – rectificatie – PB 2006 L 169; hierna: de richtlijn), dat ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf.

Daartoe betoogt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de rechtbank, door aldus te overwegen, ten onrechte is voorbijgegaan aan zijn betoog dat de minister een onjuiste uitleg geeft aan de richtlijn door de voormelde verblijfsperiode als een onderbreking van het legaal verblijf in de zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn te beschouwen. De rechtbank heeft daarmee niet in overeenstemming met artikel 8:69 dan wel 8:77 van de Awb gehandeld. Zelfs indien ervan wordt uitgegaan dat het verblijfsrecht van de vreemdeling tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 een formeel beperkt verblijfsrecht was en niet wordt meegeteld bij de berekening van de duur van het in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn bedoelde verblijf, dan nog heeft de vreemdeling meer dan vijf jaar legaal en ononderbroken in

Nederland verbleven. Ter onderbouwing van dit standpunt verwijst de vreemdeling naar een door de Europese Commissie aan een kantoorgenoot van zijn gemachtigde gezonden brief van 9 oktober 2009 en naar punt 6 van de considerans van de richtlijn. Ingevolge artikel 21 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) is legaal verblijf in de zin van de richtlijn gelijk aan rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vw 2000. Artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 dient dan ook richtlijnconform geïnterpreteerd te worden in die zin dat de aanvraag slechts kan worden afgewezen, indien de vreemdeling in de periode, bedoeld onder a, verblijfsrecht van tijdelijke aard heeft gehad, dan wel een formeel beperkt verblijfsrecht, tenzij de periode, bedoeld onder a, ook zonder de periode, bedoeld onder b, vijf jaar bedraagt. De rechtbank heeft ten onrechte niet beoordeeld of de vreemdeling, met aftrek van de periode van 31 augustus 2006 tot 28 september 2006, voldeed aan het vereiste van vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf, aldus de vreemdeling. Hij verzoekt de Afdeling om, indien nodig, prejudiciële vragen te stellen.

2.2.1. Niet in geschil is dat de vreemdeling op 18 maart 2004 Nederland is binnengekomen. Hij is op 28 oktober 2004 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst bij OMA Stedenbouw BV'. Deze vergunning is verleend met ingang van 25 maart 2004 tot 17 februari 2005 en laatstelijk verlengd tot 31 augustus 2006.

Op 14 augustus 2006 heeft de vreemdeling een aanvraag ingediend tot wijziging van de beperking van zijn verblijfsvergunning in 'verblijf bij partner E.O. Chevtchenko'. Deze aanvraag is bij besluit van 12 oktober 2006 ingewilligd, waarbij aan de vreemdeling een verblijfsvergunning is verleend met ingang van 28 september 2006 tot 28 september 2007. Tegen dit besluit heeft de vreemdeling geen rechtsmiddelen aangewend. Zijn verblijfsvergunning is laatstelijk verlengd tot 28 september 2012.

Op 23 november 2009 heeft de vreemdeling een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met de aantekening 'EG-langdurig ingezetene'.

2.2.2. Ingevolge punt 6 van de considerans van de richtlijn is het belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene de duur van het verblijf op het grondgebied van een lidstaat. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. Daarbij moet een zekere flexibiliteit mogelijk zijn om rekening te houden met omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaat tijdelijk verlaat.

Ingevolge artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn is deze niet van toepassing op onderdanen van derde landen die in een lidstaat verblijven uitsluitend om redenen van tijdelijke aard, bijvoorbeeld als au pair of als seizoensarbeider, of als gedetacheerd werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende dienstverlening, of als verlener van grensoverschrijdende diensten, of in gevallen waarin hun verblijfsvergunning formeel beperkt is.

Ingevolge artikel 4, eerste lid, van de richtlijn kennen de lidstaten

de status van langdurig ingezetene toe aan onderdanen van derde landen die legaal en ononderbroken sedert de vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van het desbetreffende verzoek op hun grondgebied verblijven.

Ingevolge het tweede lid, voor zover thans van belang, worden perioden van verblijf voor de in artikel 3, tweede lid, onder e, vermelde redenen niet in aanmerking genomen bij de berekening van de duur van het in het eerste lid bedoelde verblijf. In de in artikel 3, tweede lid, onder a, bedoelde gevallen waarin de betrokken onderdaan van een derde land een verblijfsvergunning heeft verkregen die hem in staat stelt de status van langdurig ingezetene te verkrijgen, mogen de perioden van verblijf in verband met een studie of een beroepsopleiding slechts voor de helft meegerekend worden bij de berekening van de duur van het in het eerste lid bedoelde verblijf.

Ingevolge artikel 8, tweede lid, van de richtlijn, voor zover thans van belang, verstrekken de lidstaten aan langdurig ingezetenen een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Ingevolge artikel 8, aanhef en onder g, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, heeft de vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf in afwachting van de beslissing op een aanvraag tot het verlengen van de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 14 en 28, of een wijziging ervan, terwijl bij of krachtens deze wet of op grond van een rechterlijke beslissing uitzetting van de aanvrager achterwege dient te blijven totdat op de aanvraag is beslist.

Ingevolge artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000, voor zover thans van belang, kan, ter uitvoering van artikel 8, tweede lid, van de richtlijn, de aanvraag tot het verlenen of wijzigen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 slechts worden afgewezen, indien de vreemdeling:

- a. niet gedurende vijf jaren ononderbroken en direct voorafgaande aan de aanvraag rechtmatig verblijf heeft gehad als bedoeld in artikel 8;
- b. in de periode, bedoeld onder a, verblijfsrecht van tijdelijke aard heeft gehad, dan wel een formeel beperkt verblijfsrecht of een verblijfsrecht als werknemer van een dienstverlener in het kader van grensoverschrijdende diensten of als verlener van grensoverschrijdende diensten heeft gehad.

2.2.3. In de periode van 31 augustus 2006 tot 28 september 2006 was de vreemdeling in afwachting van een besluit op zijn aanvraag om wijziging van de beperking van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd en had hij rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8, aanhef en onder g, van de Vw 2000. Gelet op hetgeen de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 22 januari 2010 in zaak nr. 200808772/1/V3, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de vreemdeling in die periode een formeel beperkt verblijfsrecht in de zin van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 had. De vreemdeling klaagt evenwel terecht dat de rechtbank naar aanleiding van de door hem naar voren gebrachte beroepsgrond had dienen te onderzoeken of hij desondanks direct voorafgaand aan zijn aanvraag van

23 november 2009 vijf jaar rechtmatig en ononderbroken in Nederland had verbleven.

2.2.4. Volgens de memorie van toelichting bij het voorstel tot wijziging van de Vw 2000 ter implementatie van de richtlijn (Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30 567, nr. 3, blz. 18) betekent de term "legaal" in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn "rechtmatig" in de zin van artikel 8 van de Vw 2000. Ook het verblijf van de vreemdeling in de periode van 31 augustus 2006 tot 28 september 2006 op grond van artikel 8, aanhef en onder g, van de Vw 2000 moet derhalve worden aangemerkt als legaal verblijf in de zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn.

Omdat dit verblijfsrecht, gelet op overweging 2.2.3., formeel beperkt is, valt het onder de categorie verblijfsrechten als omschreven in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn. Daarom wordt de periode van 31 augustus 2006 tot 28 september 2006 op grond van artikel 4, tweede lid, van de richtlijn niet in aanmerking genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf. Uit artikel 4, tweede lid, van de richtlijn volgt evenwel niet dat deze periode een onderbreking van het legale verblijf als bedoeld in het eerste lid vormt. De periode wordt alleen niet meegeteld, zodat een vreemdeling die in de vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag enige tijd een formeel beperkt verblijfsrecht heeft gehad, eenzelfde periode langer legaal en ononderbroken in de lidstaat zal dienen te verblijven om aan de vereisten van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn te voldoen.

De Afdeling vindt steun voor deze uitleg in de tweede alinea van artikel 4, tweede lid. Ook in de in die alinea bedoelde gevallen wordt niet vereist dat voorafgaand aan het in het eerste lid bedoelde verzoek sprake is van precies vijf aaneengesloten jaren van legaal en ononderbroken verblijf dat bij de berekening van de in het eerste lid bedoelde periode mag worden betrokken. Van belang is slechts of een vreemdeling onmiddellijk voorafgaand aan zijn aanvraag in totaal, met aftrek van de helft van de periode waarin hij rechtmatig verblijf had in verband met het volgen van een studie of beroepsopleiding, vijf jaar legaal en ononderbroken in de lidstaat heeft verbleven.

Op grond van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd als EU-langdurig ingezetene echter reeds worden afgewezen, indien de vreemdeling in de vijf jaar direct voorafgaand aan zijn aanvraag een formeel beperkt verblijfsrecht heeft gehad. Dit geldt ongeacht de duur van de periode waarin dat het geval was. Uit de bewoordingen van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 vloeit voort dat een tussentijdse periode van formeel beperkt verblijfsrecht niet alleen niet wordt meegeteld bij de berekening van de onder a bedoelde periode, maar er bovendien toe leidt dat, na de beëindiging ervan, een nieuwe termijn van vijf jaar begint te lopen.

De regeling in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 is derhalve ongunstiger voor onderdanen van derde landen dan die in artikel 4, tweede lid, van de richtlijn. Artikel 4, tweede lid, van de richtlijn is in zoverre onjuist dan wel onvolledig geïmplementeerd in artikel 21, eerste

lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. In het licht van het voorgaande bestaat geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen.

2.2.5. Anders dan de vreemdeling betoogt, is het niet mogelijk artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 op de door hem omschreven wijze richtlijnconform uit te leggen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) (onder meer het arrest van 24 januari 2012, C-282/10, Dominguez, punt 25; www.curia.europa.eu; hierna: het arrest Dominguez), gelden voor de plicht tot richtlijnconforme uitlegging van het nationale recht bepaalde beperkingen. Zo wordt de verplichting voor de nationale rechter om bij de uitlegging en de toepassing van de relevante bepalingen van zijn interne recht te refereren aan de inhoud van een richtlijn, begrensd door de algemene rechtsbeginselen en kan zij niet dienen als grondslag voor een uitlegging contra legem van het nationale recht, aldus het Hof.

Uit de bewoordingen van artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 volgt rechtstreeks dat een periode van formeel beperkt verblijfsrecht in de vijf jaar voorafgaande aan de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd als EU-langdurig ingezetene grond kan vormen om deze aanvraag af te wijzen. De nationale wetgeving bevat, behoudens de artikelen 3.92, tweede lid, en 3.93, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, welke hier niet van belang zijn, geen gronden om op deze bepaling een uitzondering te maken. Het is daarom niet mogelijk om artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in overeenstemming met artikel 4, tweede lid, van de richtlijn uit te leggen zonder daarbij in te druisen tegen de nationale wetgeving.

2.2.6. Uit de punten 32 en 33 van het arrest Dominguez volgt dat de nationale rechter, indien een richtlijnconforme uitleg van het nationale recht niet mogelijk is, dient te onderzoeken of de betrokken bepalingen van de richtlijn rechtstreekse werking hebben. In alle gevallen waarin de bepalingen van een richtlijn inhoudelijk gezien onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig zijn, kunnen particulieren zich voor de nationale rechter op die bepalingen beroepen tegenover de Staat, wanneer deze heeft nagelaten de richtlijn tijdig in nationaal recht uit te voeren dan wel deze onjuist heeft uitgevoerd, aldus het Hof.

Artikel 4, tweede lid, van de richtlijn is onvoorwaardelijk en voldoende nauwkeurig geformuleerd, zodat de vreemdeling zich rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 dient in zoverre buiten toepassing te worden gelaten.

2.2.7. De vreemdeling heeft van 25 maart 2004 tot 23 november 2009, de datum waarop hij een aanvraag heeft ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd met de aantekening 'EG-langdurig ingezetene', legaal en ononderbroken, als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn, in Nederland verbleven. In de periode van 31 augustus 2006 tot 28 september 2006 had hij een formeel beperkt verblijfsrecht als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, dat ingevolge artikel 4, tweede lid, niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het eerste lid bedoelde verblijf. Indien deze periode op de periode van 25 maart 2004 tot

23 november 2009 in mindering wordt gebracht, leidt dat tot de conclusie dat de vreemdeling onmiddellijk voorafgaand aan zijn aanvraag ruim vijf jaar legaal en ononderbroken in Nederland heeft verbleven en daarmee voldoet aan het in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn gestelde vereiste. De rechtbank heeft dit ten onrechte niet bij haar beoordeling betrokken.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De overige grieven behoeven geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 2 maart 2010 van de minister alsnog gegrond verklaren. Dat besluit komt wegens strijd met artikel 4, tweede lid, van de richtlijn voor vernietiging in aanmerking. De minister voor Immigratie, Integratie en Asiel dient een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen. Daartoe zal de Afdeling een termijn stellen.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 december 2010 in zaak nr. 10/11678;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de minister van Justitie van 2 maart 2010, kenmerk 0007-12-6096;
- V. draagt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel op om binnen zes weken na de verzending van deze uitspraak met inachtneming van hetgeen daarin is overwogen een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen en dit aan de vreemdeling toe te zenden;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.322,65 (zegge: dertienhonderdtweeëntwintig euro en vijfenzestig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand;
- VII. gelast dat de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 377,00 (zegge: driehonderdzevenenzeventig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van M.E. van Laar LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

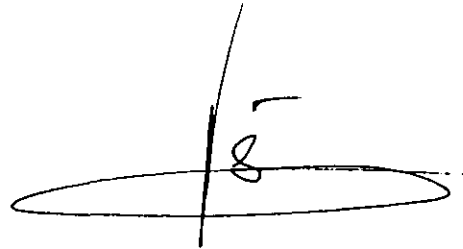
w.g. Van Laar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 3 april 2012

551.

Verzonden: 3 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval shape. A vertical line descends from the top of the oval, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a stylized, cursive letter 'S' or 'V' that loops back towards the vertical line. Above the 'S' or 'V', there is a small horizontal tick mark.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 10 / 11678

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken van 31 december 2010

in de zaak van:

geboren op _____ van Mexicaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. V. Kidjan, advocaat te Amsterdam,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel, voorheen de minister van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. A.H. Kras, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Eiser heeft op 23 november 2009 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd voor het doel 'EG-langdurig ingezetene' alsmede tot het verlengen van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 25 januari 2010 afgewezen. Bij besluit van 2 maart 2010 heeft verweerder het hiertegen door eiser gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen dit besluit beroep ingesteld.
- 1.2 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 23 november 2010. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 De rechtbank betreft bij de beoordeling van het geschil de volgende feiten. Eiser is op 18 maart 2004 Nederland binnengekomen. Eiser is op 28 oktober 2004 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in loondienst bij OMA stedenbouw BV'. Deze vergunning is verleend met ingang van 25 maart 2004 tot 17 februari 2005 en laatstelijk verlengd tot 31 augustus 2006. Eiser heeft op 14 augustus 2006 de aanvraag ingediend tot het wijzigen van voornoemde verblijfsvergunning in de beperking 'verblijf bij partner E.O. Chevtchenko'. Deze vergunning is aan eiser verleend op 12 oktober 2006 met ingang van 28 september 2006 tot 28 september 2007. Tegen dit besluit heeft eiser geen

zaaknummer: AWB 10 / 11678 (beroep)

2

---

rechtsmiddelen aangewend en deze vergunning is laatstelijk verlengd tot 28 september 2012.

- 2.2 Verweerder heeft zich - voor zover in deze procedure van belang - op de volgende standpunten gesteld. Eiser komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd voor het doel 'EG-langdurig ingezetene', omdat eiser vanaf 31 augustus 2006 tot 28 september 2006 geen geldige verblijfsvergunning heeft gehad, zodat er geen sprake is van vijf jaren legaal en onafgebroken verblijf direct voorafgaande aan de aanvraag. Er is onder meer sprake van een formeel beperkt verblijfsrecht als bedoeld in artikel 21, eerste lid, onder b, Vreemdelingenwet 2000 (Vw), dat een uitwerking is van artikel 3 van Richtlijn 2003/109 (hierna: de richtlijn), indien de vreemdeling in afwachting is van een beslissing op een aanvraag om verlening, wijziging of verlenging van een verblijfsvergunning. Indien het verblijfsrecht formeel beperkt is, of is geweest in de periode van vijf jaar, wordt de aanvraag afgewezen. Gelet hierop is in het kader van de inherente afwijkingsbevoegdheid geen ruimte om de status van langdurig ingezetene toe te kennen. Het bezwaar is kennelijk ongegrond, zodat op grond van artikel 7:3, onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is afgezien van horen.
- 2.3 Eiser heeft in beroep hier tegen aangevoerd dat hij in de periode 31 augustus 2006 en 28 september 2006 rechtmatig in Nederland verbleef in afwachting van de beslissing op een aanvraag om een verblijfsvergunning (artikel 8, aanhef en onder f, Vw). Verweerder geeft een onjuiste uitleg aan de richtlijn door deze periode als een onderbreking van het legaal verblijf in de zin van de richtlijn te beschouwen. Ter onderbouwing van voornoemd standpunt verwijst eiser naar een brief van de Europese Commissie van 9 oktober 2009.
- 2.4 Deze beroepsgrond faalt. Op de voet van de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 22 januari 2010 (nr. 200808772/1, LJN BL1445), overweegt de rechtbank dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het verblijf van eiser in de periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 een verblijf is als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, dat ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf. In overweging 6 van de considerans van de richtlijn is aangegeven dat de duur van het verblijf op het grondgebied het belangrijkste criterium is voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. Het rechtmatige verblijf als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, Vw, biedt vreemdelingen de mogelijkheid de beslissing op een door hen ingediende aanvraag om verlenging van de geldigheidsduur van hun verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in Nederland af te wachten. Dit verblijfsrecht eindigt op het moment dat op hun aanvraag wordt beslist en kan, naar zijn aard, niet worden verlengd. Het biedt vreemdelingen op zichzelf geen uitzicht op rechtmatig verblijf voor onbepaalde tijd en heeft niet ten doel aan hen de mogelijkheid te geven sterke banden met Nederland op te bouwen. De rechtbank overweegt, onder verwijzing naar bedoelde uitspraak van de Afdeling, voorts dat de Nederlandse wetgever ervoor heeft kunnen kiezen gevallen waarin een vreemdeling een verblijfsrecht op grond van artikel 8, aanhef en onder f, Vw heeft, aan te merken als 'gevallen waarin de verblijfsvergunning formeel beperkt is' en in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, Vw, de term 'formeel beperkt verblijfsrecht' te hanteren. Er bestaat

zaaknummer: AWB 10 / 11678 (beroep)

3

derhalve geen grond voor het oordeel dat de volledige toepassing van de richtlijn in zoverre niet op voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze is verzekerd.

- 2.5 Ten aanzien van het beroep op artikel 4:84 Awb oordeelt de rechtbank als volgt. Nog daargelaten dat van een situatie als in de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam van 23 augustus 2010 (AWB-09/16005), waarnaar eiser in beroep heeft verwezen, geen sprake is, bestond voor verweerder geen aanleiding om voornoemd artikel toe te passen, nu dit ziet op de bevoegdheid van verweerder om af te wijken van beleidsregels, welke thans niet aan de orde zijn.
- 2.6 Eiser heeft ten slotte een beroep gedaan op schending van de hoorplicht. Met betrekking tot het horen in bezwaar is uitgangspunt de in artikel 7:2, eerste lid, Awb vervatte algemene regel dat er voor het bestuur een hoorplicht bestaat behoudens de in artikel 7:3 Awb genoemde uitzonderingen. Ingevolge artikel 7:3, aanhef en onder b, Awb kan van het horen worden afgezien indien er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar. De vraag of sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar moet naar vaste jurisprudentie worden beoordeeld aan de hand van de inhoud van het bezwaarschrift, in samenhang met hetgeen in eerste instantie door eiser is aangevoerd en met de motivering van de primaire beslissing. Er is sprake van een kennelijk ongegrond bezwaar, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. In het onderhavige geval is er naar het oordeel van de rechtbank redelijkerwijs geen twijfel mogelijk over de conclusie dat het bezwaar kennelijk ongegrond is en heeft verweerder op goede gronden afgezien van het horen van eiser.
- 2.7 Gelet op het voorgaande zal de rechtbank het beroep ongegrond verklaren.
- 2.8 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. K. van Dijk, rechter, in tegenwoordigheid van mr. L.P. van Os, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 31 december 2010.

De griffier is verhinderd te tekenen.

Afschrift verzonden op:

Coll: *LS*

31-12-2010

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak.

Per telefax: 070-3651380 met twee bijlagen
 tevens per reguliere post
 Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA Den Haag

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 JAN 2011	
ZAAKNR.	201101225
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hogerberoepschrift

in de zaak:

wonende te Amsterdam,
appellant
 gemachtigde: mr Vera Kidjan,
 advocaat bij Everaert advocaten te Amsterdam
 (Rokin 69, 1001 NR)

tegen:

de uitspraak van de rechtbank
 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
 Haarlem, van 31 december 2010 (AWB
 10/11678), in het geding tussen appellant
 en:

de minister voor Immigratie en asiel,
 voorheen de minister van Justitie
 te 's-Gravenhage

1. Inleiding

- 1.1** Hierbij stelt ondergetekende, mr V. Kidjan, advocaat te Amsterdam, namens appellant hoger beroep in tegen de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 december 2010, met kenmerk AWB 10/11678.
- 1.2** Gelet op artikel 70 Vw 2000 verklaart ondergetekende hierbij door (verder: appellant) bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep tegen de hiervoor vermelde uitspraak, waarvan een kopie hierbij wordt overgelegd (**productie 1**). Appellant klest voor deze zaak woonplaats aan het kantoor van ondergetekende, aan het Rokin 69 (1001 NR) te Amsterdam
- 1.3** Appellant kan zich met de bovengenoemde uitspraak niet verenigen en heeft daartegen een drietal grieven geformuleerd.

2. Achtergronden

Appellant is op 28 oktober 2004 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'arbeid in dienst', die is verleend met ingang van 25 maart 2004 en laatstelijk is

verlengd tot 31 augustus 2006. Op 14 augustus 2006 heeft appellant een aanvraag ingediend tot het wijzigen van de voornoemde verblijfsvergunning in de beperking 'verblijf bij partner', welke verblijfsvergunning aan appellant is verleend met ingang van 28 september 2006 en laatstelijk is verlengd tot 28 september 2012.

- 2.2** Op 23 november 2009 heeft appellant een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd voor het doel 'EG-langdurig Ingezetene', alsmede tot het verlengen van zijn verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. De minister heeft deze aanvraag bij besluit van 25 januari 2010 afgewezen. Bij besluit van 2 maart 2010 heeft de minister het hiertegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Bij thans bestreden uitspraak van 31 december 2010 heeft rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, het beroep daartegen ongegrond verklaard.

3. Grief 1

- 3.1** De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.4, met verwijzing naar de uitspraak van Uw Afdeling van 22 januari 2010 (nr. 200808772/1, LJN: BL1445), - kort samengevat - dat het verblijf van appellant in de periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 een verblijf is als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn), dat ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf. De Nederlandse wetgever heeft ervoor kunnen kiezen gevallen waarin een vreemdeling een verblijfsrecht op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet (Vw) 2000 heeft, aan te merken als 'gevallen waarin de verblijfsvergunning formeel beperkt is' en in artikel 21, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, de term 'formeel beperkt verblijfsrecht' te hanteren. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat de volledige toepassing van de richtlijn in zoverre niet op voldoende duidelijke en nauwkeurige wijze is verzekerd.
- 3.2** De rechtbank gaat met deze overweging noch elders in haar uitspraak in op de grond van appellant dat de minister een onjuiste uitleg geeft aan de richtlijn door de voornoemde verblijfsperiode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 als een onderbreking van het legaal verblijf in de zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn te beschouwen en reeds op grond hiervan de richtlijn niet van toepassing te achten. De rechtbank heeft derhalve verzuimd uitspraak te doen op een punt dat voorwerp van geschil was, zulks in strijd met artikel 8:69 van de Awb, respectievelijk artikel 8:77 van de Awb. Daartoe voert appellant het volgende aan.

T.a.v. grief 1

- 3.3** Ook al was het verblijfsrecht van appellant op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw in de periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 een verblijf als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, dat ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf, zoals Uw Afdeling inderdaad in de hiervoor vermelde uitspraak heeft uitgemaakt, dit leidt nog niet tot het

oordeel dat daarmee de totale periode van legaal en ononderbroken verblijf op grond van artikel 4, eerste lid van de richtlijn in de onderhavige zaak geheel buiten beschouwing dient te worden gelaten, zoals de rechtbank lijkt te doen. Ook al wordt deze periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 niet in aanmerking genomen bij de berekening van de duur van het in het eerste lid bedoelde verblijf en dus afgetrokken van de totale duur van het rechtmatig verblijf dat wel in aanmerking wordt genomen bij deze berekening, dan nog overschrijdt de totale periode van legaal en ononderbroken verblijf ruimschoots de vereiste vijf jaar. Immers, elser is reeds met ingang van 25 maart 2004 in het bezit van een verblijfsvergunning regulier en zijn verblijfsrecht op grond van een verblijfsvergunning is telkens verlengd, laatstelijk tot 28 september 2012, met een relatief korte onderbreking in de voornoemde periode van nog geen maand waarin elser echter wel legaal verblijf had op grond van zijn verblijfsaanvraag. Ter onderbouwing van het standpunt dat appellant ook ten tijde van zijn verblijfsaanvraag legaal verblijf had in de zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn, het volgende.

- 3.4 Appellant heeft ter onderbouwing van het standpunt dat de periode dat hij rechtmatig in Nederland verbleef in afwachting van de beslissing op zijn aanvraag om een verblijfsvergunning (artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000), beschouwd dient te worden als legaal verblijf in de zin van artikel 4, eerste lid, van de richtlijn, onder meer verwezen naar een brief van de Europese Commissie van 9 oktober 2009 (**productie 2**), waarin hierover het volgende wordt vermeld:

"I firstly agree with you that "continuous" stay refers to actual stay in the Member State concerned, with certain absences from the territory allowed as specified in Article 4 (3).

Regarding legal stay, this term has not been defined by the Directive. In these circumstances, it is left up to Member States to determine which conditions imply lawful residence. In doing so, they indeed have to take account of the spirit of the Directive.

According to Article 3(1), the Directive applies to third-country nationals residing legally in the country of residence. Article 4(1) contains the obligation for Member States to issue the long-term residence status to third-country nationals, "who resided legally and continuously within its territory for five years". The term 'lawful residence' has not been defined in the Directive. Has the term been specified in the national laws of the Member States?

This appears to be the case in most Member States. The national laws of (...), the Netherlands, (...) have defined what is to be understood by 'lawful residence' and, hence, which forms of residence can be taken into account when calculating the five-year period. (...)

When defining the term 'lawful residence', account should be taken not only of the definition in national law, but also of the directly applicable rules of Community law from which third-country nationals can derive residence rights. In this context, one can think of directives that have been determined on the basis of Article 63 EC Treaty and the association agreements and the case law of the Court, interpreting those instruments. **The meaning of 'lawful**

residence' cannot therefore be limited to the possession of a residence permit. (...).

In Austria, Belgium, Bulgaria, the Czech Republic, Estonia, Finland, Germany, Hungary, the Netherlands, Poland, Portugal, Romania, Slovakia and Slovenia, residence without a permit can be legal and will be taken into consideration for the calculation of the five year period. (...).

In the Netherlands, the different forms of legal residence are specified in the Aliens Act. Residence is lawful, even without a residence permit, pending a decision on an application for a residence permit (*arceringen gemachtigde*), (...)."

- 3.5** Uit deze brief blijkt duidelijk dat ook de Europese Commissie zich op het standpunt stelt dat, indien een lidstaat zoals Nederland ook legaal verblijf mogelijk maakt zonder dat er beschikt wordt over een verblijfsvergunning, zoals in Nederland in afwachting van de beslissing op een aanvraag op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw, dit bij de berekening van de vijfjaarsperiode ingevolge artikel 4, eerste lid, van de richtlijn, dient te worden meegenomen. De lidstaten hebben volgens de Europese Commissie weliswaar een bepaalde ruimte om te bepalen in welke gevallen er sprake is van legaal verblijf, hierbij dient wel rekening gehouden te worden met de achterliggende gedachte van de richtlijn. Indien de lidstaat het legaal verblijf echter in haar eigen wetgeving heeft gedefinieerd, zoals Nederland (ondermeer) heeft gedaan ten aanzien van het verblijfsrecht in afwachting van de beslissing op een aanvraag, dan dient dit verblijf te worden meegenomen bij de berekening van de periode als genoemd in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn. Voorts geldt voor de term "aaneengesloten" het feitelijke verblijf in de lidstaat, aldus de Europese Commissie. Gelet hierop voldoet appellant, ook na aftrek van de periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, aan het vereiste van vijf jaar legaal en ononderbroken verblijf onmiddellijk voorafgaand aan de indiening van de onderhavige aanvraag.
- 3.6** Appellant acht daarbij nog relevant dat het vorenstaande ook in overeenstemming is met de considerans van de richtlijn en wijst daartoe op punt 6 van deze considerans, waarin als belangrijkste criterium voor de verwerving van de status van langdurig ingezetene de duur van het verblijf op het grondgebied van de lidstaat is. Het moet gaan om een langdurig en ononderbroken verblijf, waaruit blijkt dat de betrokkene sterke banden met het land heeft gekregen. Voor dit verblijf is het relevant of betrokkene feitelijk in de lidstaat heeft verbleven, zoals ook de Europese Commissie stelt (zie onder 3.4, eerste alinea). Niet in geschil is dat appellant vanaf 25 maart 2004 in Nederland heeft verbleven en in die periode ook sterke banden met Nederland heeft gekregen. Daarnaast bepaalt de richtlijn dat dit verblijf legaal dient te zijn geweest, waaraan, zoals hiervoor is betoogd, in het geval van appellant tevens sprake is.
- 3.7** Artikel 21 van de Vw vertaalt het vereiste "legaal verblijf" uit de richtlijn naar "rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8". Bij de toetsing van een aanvraag op grond van de richtlijn zullen dan ook ingevolge het nationale recht alle in artikel 8 van de Vw 2000 genoemde vormen van rechtmatig verblijf onder "legaal verblijf" vallen. Artikel 21, aanhef en onder b, van de Vw 2000 dient volgens appellant dan ook zo gelezen en richtlijnconform geïnterpreteerd te worden, dat de aanvraag tot het verlenen van een

verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 20 van de Vw 2000 slechts kan worden afgewezen, indien de vreemdeling in de periode, bedoeld onder a, verblijfsrecht van tijdelijke aard heeft gehad, dan wel een formeel beperkt verblijfsrecht (...), tenzij de periode, bedoeld onder a, ook zonder de periode, bedoeld onder b, vijf jaar bedraagt.

3.8 Concluderend is de rechtbank naar het standpunt van appelland ten onrechte gestopt bij het oordeel dat het verblijf van eiser in de periode tussen 31 augustus 2006 en 28 september 2006 een verblijf is als bedoeld in artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, dat Ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf, zonder te beoordelen of er ook na aftrek van deze periode wordt voldaan aan het vereiste van 5 jaar legaal en ononderbroken verblijf. Zoals hiervoor is betoogd, wordt in het onderhavige geval aan dit vereiste voldaan. Gelet hierop had de rechtbank het tegen het besluit van 2 maart 2010 gericht beroep gegrond dienen te verklaren, dit besluit dienen te vernietigen en dienen te bepalen dat de minister appelland ten onrechte de door hem gevraagde verblijfsvergunning heeft onthouden. Appelland verzoekt uw Afdeling dan ook te doen wat de rechtbank had behoren te doen.

3.9 Voorzover Uw Afdeling het vorenstaande standpunt van appelland dat nadat beoordeeld is of verblijfsrecht valt onder artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, dat ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf, nog beoordeeld dient te worden of de totale periode van legaal en ononderbroken verblijf, na aftrek van de periode ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, op grond van artikel 4, eerste lid van de richtlijn, vijf jaar bedraagt, niet buiten tot prejudiciële verwijzing nopende twijfel oordeelt, geeft appelland Uw Afdeling subsidiair de volgende vragen mee die bij het Hof van Justitie van de Europese Unie kunnen worden neergelegd om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak op te doen:

Moet nadat beoordeeld is of er sprake is van verblijfsrecht dat valt onder artikel 3, tweede lid, aanhef en onder e, van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, dat ingevolge artikel 4, tweede lid, van deze richtlijn, niet in aanmerking wordt genomen bij de berekening van de duur van het in het artikel 4, eerste lid, bedoelde verblijf, nog beoordeeld worden of de totale periode van legaal en ononderbroken verblijf, na aftrek van de periode ingevolge artikel 4, tweede lid, van de richtlijn, op grond van artikel 4, eerste lid van de richtlijn vijf jaar bedraagt?

Als de lidstaat legaal verblijf mogelijk maakt zonder dat over een verblijfsvergunning wordt beschikt, zoals in Nederland geldt voor het verblijfsrecht in afwachting van de beslissing op een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000, valt deze periode dan onder de in artikel 4, eerste lid, bedoelde periode van legaal en ononderbroken verblijf?

4. Grief 2

4.1 De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.5: "Ten aanzien van het

beroep op artikel 4:84 Awb oordeelt de rechtbank als volgt. Nog daargelaten dat van een situatie als in de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam van 23 augustus 2010 (AWB 09/16005), waarnaar elser in beroep heeft verwezen, geen sprake is, bestond voor verweerder geen aanleiding om voornoemd artikel toe te passen, nu dit ziet op de bevoegdheid van verweerder om af te wijken van beleidsregels, welke thans niet aan de orde zijn."

- 4.2** De rechtbank miskent met deze overweging allereerst dat artikel 4:84 van de Awb in het onderhavige geval van toepassing is. Voorts heeft de rechtbank ten onrechte niet de door appelland in dit kader aangevoerde omstandigheden betrokken.

T.a.v. grief 2

- 4.3** Appelland voert meer subsidiair, voor zover grief 1 niet zou slagen, aan dat de rechtbank met de voormelde rechtsoverweging miskent dat uit artikel 21, eerste lid, van de Vw 2000 niet volgt dat de minister geen verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd kan verlenen, indien direct voorafgaand aan de aanvraag geen sprake is geweest van vijf achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf. Terzake van de uitoefening van de bij artikel 20, eerste lid, onder a, van de Vw 2000 aan hem verleende bevoegdheid voert de minister beleid dat is vermeld in paragraaf B1/6 en 7 van de Vreemdelingencirculaire 2000. Zoals Uw Afdeling eerder heeft overwogen (zie de uitspraak van 27 oktober 2006, nr. 200603757/1, JV 2006, 454) kan van dit beleid ingevolge artikel 4:84 van de Awb worden afgeweken.

- 4.4** Appelland heeft ter onderbouwing van zijn beroep op de bijzondere omstandigheden in deze zaak aangevoerd dat de verblijfsvergunning die met ingang van 28 september 2006 is verleend, ondanks de tijdige aanvraag daarvan en het aspect dat appelland reeds tijdens deze aanvraag voldeed aan de voorwaarden voor verlening van deze verblijfsvergunning, met een latere ingangsdatum dan de datum van de aanvraag is verleend. Appelland heeft in de periode vanaf 25 maart 2004 tot en met heden beschikt over een verblijfsvergunning, in welke lange periode appelland ook sterke banden met Nederland heeft gekregen, en in de korte tijd dat hij in afwachting was van de beslissing op zijn aanvraag voldeed hij eveneens aan de voorwaarden van deze verblijfsvergunning. Ook al is er geen sprake van (exact) dezelfde situatie als de situatie in de door appelland aangehaalde uitspraak, zoals de rechtbank overweegt, de aangevoerde omstandigheden betreffen wel omstandigheden die in het kader van artikel 4:84 van de Awb hadden behoren te worden betrokken. De rechtbank heeft dit aldus miskend.

5. Grief 3

- 5.1** Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten rechtsoverwegingen 2.6 tot en met 2.8 van deze uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

6. Conclusie

Gelet op het vorenstaande wendt appellant zich tot de Afdeling met het verzoek:

Primair:

- a. het hoger beroep gegrond te verklaren
- b. de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Haarlem, van 31 december 2010, verzonden op dezelfde datum (Awb 10/11678), te vernietigen;
- c. het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren, met vernietiging van de bestreden beschikking van 2 maart 2010 en zelf een nieuwe uitspraak daarvoor in de plaats te stellen ter finale geschilbeslechting, althans de minister voor Immigratie en Asiel op te dragen een nieuw besluit te nemen binnen zes weken na en met inachtneming van de uitspraak; althans de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen;

Subsidiair:

- d. de in dit hoger beroepschrift geformuleerde vragen neer te leggen bij het Hof van Justitie van de Europese Unie om bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak op te doen;

Primair en subsidiair:

- d. de Staat te veroordelen in de kosten die appelland moet maken in verband met de behandeling van het beroep bij de rechtbank, en dit hoger beroep, gemachtigdensalaris daaronder begrepen;
- e. de Staat te gelasten het griffierecht aan appelland te vergoeden in verband met het beroep bij de rechtbank en dit hoger beroep.

25 januari 2011

Vera Kidjan
Gemachtigde

